

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2065/2019
04.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранке Дражић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужила АА из ... и ББ из ..., које заступа пуномоћник Ненад Зечевић, адвокат из ..., против туженог „SAMSIC“ д.о.о. са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Ацо Манојловић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужила изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 841/19 од 06.03.2019. године, у седници одржаној 04.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужила изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 841/19 од 06.03.2019. године, као о посебној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужила изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 841/19 од 06.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 1260/2018 од 31.10.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле АА, којим је тражила да се обавезе тужени да тужилци на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада у периоду од септембра 2013. године до септембра 2016. године, исплати укупан износ од 232.815,49 динара, са законском затезном каматом на сваки месечни износ наведеног периода од доспелости па до коначне исплате (висина износа и датуми доспећа одређени у изреци). Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилама накнади трошкове парничног поступка у износу од 200.355,00 динара, са законском затезном каматом од извршности па до исплате, а одбијен захтев за исплату законске затезне камате на досуђене трошкове парничног поступка од пресуђења па до извршности пресуде. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 15.000,00 динара са законском затезном каматом од наступања услова за извршење па до коначне исплате. Ставом четвртим изреке, тужила ББ је ослобођена обавезе плаћања судских такси, а захтев тужиле АА за ослобађање од плаћања судских такси је одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 841/19 од 06.03.2019. године, одбијене су жалбе тужиља и потврђена првостепена пресуда у одбијајућем делу одлуке о тужбеном захтеву и усвајајућем делу одлуке о накнади трошкова поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиље су изјавиле ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешене примене материјалног права указујући на разлоге за примену члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла да се побија ревизијом, ако је по Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса, или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Врховни касациони суд није прихватио предлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, будући да је спорно правно питање везано за конкретно утврђено чињенично стање, према коме је тужени послодавац сагласно закљученом уговору о раду са пратећим анексима обрачунао и исплатио тужиљи трошкове доласка и одласка са рада, према адреси коју је тужиља пријавила као адресу свог пребивалишта, и то за период од септембра 2013. године до септембра 2016. године, када јој је престао радни однос код туженог, тако да побијана другостепена пресуда не одступа од судске праксе у тумачењу и примени права – члана 118. Закона о раду. Како је ревизија усмерена на разрешење конкретног спора, у којој се указује на погрешну оцену доказа и погрешну примену материјалног права, што није разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада поднета је 01.11.2016. године, а редност предмета спора побијаног дела износи 232.815,49 динара.

Како се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да ревизија није дозвољена применом члана 403. став 3. ЗПП. Истовремено, ревизија против одлуке о трошковима поступка није дозвољена, у смислу члана 28. ЗПП, јер се трошкови поступка не узимају у обзир ако не чине главни захтев.

На основу одредбе члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**